

“EDEPSİZLİK ETME!” SÖZÜ ÜZERİNE (2)

(...dünden devam)

İşte lider böyle düşünmelidir. Halkı ne yiyorsa kendisi de onu yemelidir. Halkı yoksulluk içinde kıvranırken kendisi refah içinde ya-şamağa kalkarsa, halk içinde saygınlığını yitirir. Bu da toplumda kar-ğaşalara yol açar, düzen bozulur, huzur dağılır. **Halk gibi yaşamada Hz. Ömer, Çok güzel bir örnek olmuştur.**

Arabistan'da kıtlık ve veba

Hicri onyedinci (M. 638) yıldan sonraki iki yıl içinde Yarımada'da iki büyük âfetle karşı karşıya kalınmıştır. Felâketlerden biri Yarımada içindekileri vururken, öteki cephedeki Müslümanları kasıp kavurmaya başladı. Sivil halkı saran âfet, güneyden kuzeye Tüm Yarımada halkını pençesine alan kıtlık, açlık idi ki dokuz ay sürmüş, ekinler ve hayvanlar telef olmuştu. Halk çok büyük sıkıntı içine düşmüştü. Cephedeki askerleri saran ikinci âfet de Şam'dan Irak'a uzanan, erkek, kadın binlerle değerli Müslüman'ı öldüren Amevas vebası idi. Bu hastalık, Ömer'i ve bütün Müslümanları korkutmuştu.

Kıtlığın sebebi dokuz ay Arabistan'da yağmur yağmaması, hareketlen-meğe başlayan volkanik tabakanın yer üstünde bulunan bitki örtüsünü yakıp küle çevirmesiydi. Esen rüzgârlar bitki küllerini savuruyordu. Bundan dolayı bu yıla Remade (kül) yılı denmişti. Kuraklık, yakıcı rüzgârlar ile ekinlerin ve sağım hayvanlarının telef olması birçok insanın da ölümüne sebe-bolmuştu. Küçük baş hayvanlar, helâk olmuş, kalanlar da kupkuru, âdetâ iskelet haline dönmüştü. O kadar ki hayvanını kesen insan, □ aç olmasına karşın□ kötü koktuğu için kestiği hayvanın etini yiyemiyordu. Bu yüzden çarşılar yoksullaştı, artık alınıp satılan bir şey kalmadı. Mallar sahiplerinin ellerinde değersiz kaldı. Kimsede alışveriş yapma imkânı ve isteği kalmamıştı. İnsanlar toprağı eşerek kertenkele ve köstebekleri çıkarıp yiyorlardı.

Her şeye rağmen Medîne halkı, Yarımada'nın öteki bölgelerine göre daha iyi durumda idi. Zira bura halkı, dar zaman için zahire biriktirmişlerdi. Kıtlık başlayınca o sakladıklarını çıkarıp yiyorlardı. Ama birikimleri olmayan çöl sakinleri çok müşkil durumda kalmışlardı. Bunlar Medîne'ye akın edip Mü'minlerin emîrine iltica ettiler ve Halife onları Medîne'de iskân etti. Ama sayıları git gide artan sığınmacılar Medîne'ye sığmaz oldular. Bu suretle Medîne'nin yerlisi de

Çöl halkı gibi açlık ve sıkıntı çekmeğe başladı.

Bu durum karşısında Ömer'in tutumu, bütün yöneticilere örnek bir davranıştı. Açlık iyice ilerleyince Ömer'e yağlı ekmek getirilmişti. Bir bedevîyi sofrasına çağırarak Ömer, onunla beraber ekmeği yiyordu. Bedevî lokmanın ardından yağı alıp mideye yuvarlıyordu. Ömer ona:

□ Sen hiç yağ görmemiş gibisin, dedi.

Bedevî:

□ Evet, dedi, falan günden bugüne dek hiç yağ da, yağ yiyen de görmedim.

Ömer insanlar rahatlayıncaya dek et ve yağ yememeğe and içti. Ve yağmur yağıp kıtlık sona erinceye dek et ve yağ yemedi.

Komünizm lâfla değil, zorla değil, adaletle önlenir. Her şey adaletle kaimdir. **"Mülkün temeli adalettir."**
